

det ærede Medlem fra Leire. (Holfstein-Lejreborg) allerede udviklet for os, hvilke Grunde der var dertil. Grunden var jo først og fremmest en politisk. Det var den, at dette Thing havde en anden Stilling og en anden Opgave, end Thinget har og kan have i dette Dieblif. Der var dengang et Flertal her i Thinget, hvilket der jo ikke er for Dieblifket, og dette Flertal stod i Forholdet til Ministeriet i — hvad jeg vil kalde — en systematisk Opposition. At Flertallet stod i denne Stilling, og at det fra denne Stilling maatte i denne Sag ligesom i mange andre Sager handle, som det gjorde, finder jeg selvst. beqvemt. Et Flertal, som staar i denne systematiske Opposition mod Ministeriet, er kaldet til at lade enhver Sag paa virke af dette alt overveiende Hensyn. (Vilje: Det har det saamænd ogsaa trolig gjort.) Ja, jeg er deri ikke ganske enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds. Efter min Mening blev det i alt Fald gjort temmelig vakkende og usikkert, og ikke i det Omfang, jeg kunde ønske. Jeg tror, at, naar man ser omkring i Europa, og ser paa de parlamentariske Forsamlinger i lignende Stilling, vil man finde en anderledes stor Energi og en anderledes gennemført Opposition end den, som har været tilfælde her i Folkethinget. Nu er jo imidlertid Forholdet noget andet i dette Dieblif. Der er intet Flertal her i Thinget. Oppositionen er ikke længere en systematisk Opposition, men hvad jeg vil kalde en loyal Opposition: en Opposition, som siger til Ministeriet: Dette Ministerium skal have fair play til at forsøge at gennemføre noget Nyt. Det er en Opposition, som ikke har opgivet nogen af sine Grundsaetninger, sine Standpunkter, men som søger at gennemføre disse paa de enkelte Sager og følgerlig maa erkjende, at, for at det skal føre til noget Udbytte, maa der finde en Smøbelkommen Sted fra begge Sider. Nu er det imidlertid for mit Vedkommende saa, at jeg hidtil har anset det nuværende ærede Ministerium i visse Retninger for vel sikket til at lede en saadan Forhandling. Det er forekommet mig, at dette Ministerium baade i sin indre Sammensætning var mere solidarisk stærkt end adskillige andre Ministerier, vi have set her i Landet, og at jeg ogsaa har havt Grund til at tro, at dette Ministerium var et sandt repræsentativt Udtryk for det Regjeringsparti, det leder. Det tror jeg er en nødvendig Betingelse for, at den Politik, vi for Dieblifket ere inde paa, virkelig skal føre til Noget. Skulde det imidlertid vise sig, at jeg tog fejl paa dette Omraade i at dette Ministerium virkelig var saa solidarisk i sin indre Sammensætning eller paa den Maade var et repræsentativt Udtryk for det regjerende Parti, som vi hidtil have antaget, skulde det med andre Ord vise sig, at vi under disse Forhandlinger pludselig og uventet vilde blive standsede for at være Vidner til indre Kombinationer indenfor

selve det regjerende Parti, vil det noget svække den Tro, jeg har havt til Udbytte af disse Forhandlinger. Om nu imidlertid dette vil ske eller ikke, er Noget, som i dette Dieblif ikke staar klart. Uagtet ærede Medlemmer, som sidde her bag ved, i den sidste Tid synes at være mere tilbøjelige til at gjøre Strife og opsigte Arbeidet, end der hidtil har været Grund til at vente, er det dog ikke sikkert, at disse ærede Medlemmer udtale sig paa et Regjeringspartis Vegne, i alt Fald vil jeg sige, at vi have Lov til at vente, hvad der videre vil følge derpaa. Imidlertid skal jeg for mit Vedkommende erklære overfor dette Lovforslag, at det vilde være mig særdeles kjær, om det kunde blive gennemført, forudsat, at vi overhovedet i nærværende Samling komme til noget Resultat af den Politik, vi for Dieblifket ere inde paa. Men paa den anden Side vil jeg sige, at, dersom det viser sig, at intet Nyttigt kan udrettes, er jeg meget lidt tilbøjelig til at plukke den Blomst, her ligger for i dette Dieblif; dersom vi overhovedet ikke kunne føre en vis reel Høst i Hus, vil der vistnok være meget ringe Sands for at hjælpe de Herrer, som i alt Fald selv mene, at de fortrinsvis ere interesserede i den Slags Sager, til at bringe en saadan Sag i Havn, naar den skal staa isoleret. Dette er, hvad jeg foreløbig har ment at burde sige i denne Sag. — Der er en hel Del Enkeltheder, som ville være at tage under Overveelse i det Udvalg, hvortil jeg formoder, at Sagen vil blive henviset. Blandt de Enkeltheder, som jeg tror særlig at burde lægge Bægt paa, er der ogsaa den, at Loven bliver saaledes affattet, at vi ere sikke paa, at det Tilskud, som Rigsdagen maatte enes om, ogsaa bliver det virkelige. Vi have ganske vist set, at der her i Forslaget er for Statens Tilskud brugt Ordet „indtil“; men jeg har tidligere havt med dette Ord at gjøre i en anden Sag, nemlig Theateragen, paa en saadan Maade, at jeg tilstaar, at det ikke for mig er meget beroligende. Thi om dette Ord „indtil“ kan det maalkke endogaa paaftaas, at det ved Domstolene er anerkjendt at kunne betyde indtil det Dobbelte af den nævnte Sum. Jeg vilde søle mig nok saa tryk, hvis vi kunde finde en anden Form, der noget sikkert udtrykte, at det, vi nu maatte blive enige om, angiver Enden af vort Tilskud. — Der er ogsaa et andet Punkt, som jeg interesserer mig meget for at faae klaret, nemlig Udstillingsfondens hele Stilling dels til Kunstakademiet, dels til Staten. Jeg tilstaar, at det ikke er mig ganske klart, hvad denne Udstillingsfond egentlig er for et Subjekt, hvis jeg maa bruge dette Udtryk. Er det en juridisk Person? Staar den i særlig Afhængighed af Kunstakademiet? Har Staten nogen Indflydelse paa den? Eller hvoledes hænger det egentlig sammen med, at vi skulle kunne kontrahere med denne Fond, indgaa i Laaneforhold til den og Sligt? Det tror jeg nok, at det vilde være ønskeligt at faae